

Irena Jadczyk

Podzamcze - Wieruszów, pow. Wieruszów. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 7, 101-102

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Należy przypuszczać, że w bliskim sąsiedztwie cmentarzyska lub też na jego terenie odbywały się ceremonie obrzędowe związane z kultem zmarłych. Dokładną funkcję palenisk będzie można określić po zbadaniu większej powierzchni cmentarzyska.

Wielkość cmentarzyska, duże zróżnicowanie grobów oraz występujące zespoły palenisk stanowią o unikalnym charakterze cmentarzyska. Z inicjatywy władz powiatu wyrzyskiego oraz muzeum w Bydgoszczy powstała koncepcja utworzenia na terenie cmentarzyska w Osieku rezerwatu archeologicznego.

PALUCHY, pow. Jarosław

patrz
epoka brązu

PIASKI, pow. Bełchatów

Pracownia Archeologiczna
- Konserwatorska
P. P. PKZ Oddział w Poznaniu

Badania prowadził mgr Ryszard Mazurowski.
Finansowało Zjednoczenie Przemysłu Węgla
Brunatnego we Wrocławiu. Pierwszy sezon badań.
Osada kultury łużyckiej z okresu halsta-
ckiego, ślady osadnictwa kultury trzcinieckiej z
II okr. epoki brązu, ślady osadnictwa wczesno-
średniowiecznego / faza D-E/.

Stanowisko położone jest na prawym brzegu Widawki, na niezbyt silnie wyodrębnionym cyplu terasy środkowej, w połowie odległości między wsiami Piaski i Ruszczyń. Zakres badań obejmował:

a/ prace inwentaryzacyjne / plan syt., - wys. w skali 1:500, planimetria materiału powierzchniowego, rozpoznanie geofizyczne, sondażowe geotechniczne/,

b/ prace wykopaliskowe na przestrzeni 15 arów.

Odkryto osiem wyraźnych skupień materiału zabytkowego/ceramika, odłupki krzemienne/ interpretowanych jako ślady po szalassach, trzy paleniska i jeden piec, umieszczone na zewnątrz obiektów mieszkalnych oraz pozostałości trzech wolno-stojących dużych naczyń, być może zbiorników na wodę; kilkanaście jam o przeznaczeniu gospodarczym. Wszystkie obiekty są relikdami kultury łużyckiej z okresu halstańskiego.

Badania nie będą kontynuowane.

PODGAJE, pow. Kazimierza Wielka
Stanowisko 4

patrz
neol

PODZAMCZE-WIERUSZÓW, pow. Wieruszów
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne
w Łodzi

Badania prowadziła mgr Irena Jadczyk.
Finansował WKZ w Łodzi.

Badania zapoczątkowały systematyczne prace wykopaliskowe mające na celu ustalenie pewnej chronologii stanowiska oraz jego funkcji.

Obiekt usytuowany jest tuż koło wsi Podzamcze, a przestrzeń jego zamykają ramiona rzek Niesób i Proсны oraz wał o długości 510 m. Wał, biegnący półkolem, posiada

wysokość od 3 do 4 m, szerokość u podstawy około 10-15 m.

Badaniami objęta została część wału o powierzchni około 30 m² i głębokości około 3 m. Wał przekopywano w miejscu, gdzie został on przecięty przez nową drogę publiczną. Wyróżniono 3 warstwy mechaniczne, które zawierały czysty piasek znajdujący się w partii centralnej wału, piasek marmurkowy, dość duże zgrupowanie kamieni polnych w górnej partii wału, tworzące jak gdyby płaszcz kamienny oraz bardzo niskie ślady konstrukcji drewnianych, które w piaszczystym podłożu uległy zupełnemu rozkładowi. Znalaziono około 100 drobnych fragmentów ceramicznych, należących głównie do kultury łużyckiej z okresu halsztackiego i w niewielkiej liczbie do neolitu oraz drobne wyroby krzemienne.

Ze względu na wielki obszar, jaki zajmuje to stanowisko, prace są przewidziane na wiele lat.

RACIBÓRZ - STUDZIENNA
Stanowisko 2

patrz
neolit

SIEMIECHOW, pow. Łask
Stanowisko 4

Muzeum Regionalne
w Pabianicach

Badania prowadziła mgr Maria Majdowa.
Finansował WKZ w Łodzi. Czwarty sezon
badań. Cmentarzisko wschodniowielkopolskiej
grupy kultury łużyckiej młodszego okre-
su halsztackiego.

Badaniami objęto południową część cmentarzyska, położoną na polu zw. "Izdebki" m. Siemiechowiec a Rychłocicami. Na powierzchni 1,5 ara wyeksplorowano 11 grobów ciałopalnych o zróżnicowanych formach. Część grobów tak popielnicowych jak i jamowych posiadała nieregularne bruki kamienne, lub szczątkową obstawę. Na 6 grobów popielnicowych, tylko jeden obsypany był szczątkami stosu, stanowiącymi wypełniako bardzo wyraźnej jamy.

Groby jamowe z wyjątkiem jednego miały jamę bardzo słabo zaznaczoną i skromne wyposażenie: kilka fragmentów ceramiki, niewielka ilość spalonych kości ludzkich.

Na wyposażenie grobów popielnicowych składały się przeważnie duże naczynia baniaste z prawie cylindryczną szyją, nieornamentowane, użyte jako popielnice, oraz przystawki - po kilka w każdym grobie - płaskie czerpaki, małe amforki dwuoszne i bez uch. W jednym z grobów przystawka nakryta była płaskim krążkiem glinianym z ornamentem paznokciowym. Z ciekawszych naczyń ceramicznych wymienić można niewielką amforkę, bogato ornamentowaną odciskami naszyjnika z ozdobnymi, podwójnie przekutymi uszkami. Spośród zabytków metalowych znalezionych w grobach popielnicowych na uwagę zasługuje dobrze zachowana bransoleta brązowa, wewnątrz pusta, ornamentowana pionowymi nacięciami, z końcami zachodzącymi jeden w drugi, bardzo dobrze zachowana szpila z brązu, z maleńką, ledwie zaznaczoną główką, oraz szpila żelaza. Pozostałe przedmioty metalowe zachowane były we fragmentach.

Na przebadanym terenie odkryto także pojedynczy grób jamowy z ceramiką charakterystyczną dla kultury wenedzkiej w późnym okresie lateńskim.

Luźno na głębokości 56 cm znaleziono 2 ułamki naczynia glinianego kultury ceramiki sznurowej, na powierzchni ziemi obok wykopów - pięcioboczny toporek kamienny, typowy dla kultury łużyckiej w V okresie epoki brązu, oraz w jednym z odcinków, na głębokości 18 cm - oseekę [??] z piaskowca, której datowanie trudno ustalić.